

[Maisted]

Når man øger skattetrykket, så stiger omkostningerne. Enhver ved, at man finder dispositioner for en sådan skatteforhøjelse, og for lønmodtagernes vedkommende udløser det selvfølgelig et lønpres over for virksomhederne, og så forringer man virksomhedernes konkurrenceevne. Det betyder også, at finansministeren og statsministeren ikke kan opfylde de mål, de selv har sat sig: at vi om 3-4 år ikke mere stifter gæld over for udlandet, men skal begynde at betale gælden tilbage.

Derfor må vi gå andre veje, og derfor er jeg glad for, at statsministeren har sagt, at disse punkter er til forhandling. Der er en række områder, hvor vi sagtens kan skære. Socialdemokratiet, som har ødelagt dette land igennem de sidste ti år ved at lade den offentlige sektor vokse fra ca. 350.000 mennesker til 875.000 med præcis de resultater, jeg citerede før, som hr. Lykketoft har fremhævet, har selvfølgelig dér givet en løsningsmulighed, og hvordan gør vi så det? Ja, vi kan – for nu ikke at vælge fremskridtspartiets metode alene – sige til regeringen: så lad os da lave et ansættelsesstop forstået på den måde, at der ikke bliver ansat folk i stillinger, der bliver forladt af dem, som går af ved naturlig afgang. Det alene vil give en besparelse af en størrelsesorden i den offentlige sektor på omkring 14 mia kr. Der er altså rigelig dækning derigennem til at lave budgetforbedringer, men her er der ikke tale om skatteforhøjelser; der er endog mulighed for at give skattelettelser.

Blot i den sociale sektor er vi jo oppe på, at hjælperne er ved at nærme sig de 200.000 ansatte, og det er eller burde være helt indlysende, at en så stor personalegruppe på dette område udhuler værdien af de ydelser, man gerne vil give de mennesker, der er dårligst stillede, altså bliver man nødt til at sige til disse hjælpere, der stort set har opnået selv at få det godt – men det må være på bekostning af dem, der er svagest i samfundet – at de bliver nødt til at reducere deres antal.

Overarbejde i den offentlige sektor udgør for statens vedkommende i form af merarbejde omkring 750 mill. kr. Tager vi nu amter og kommuner med, har vi omkring 1½ mia kr. yderligere at lægge oven i dette beløb. Det kan vi selvfølgelig med en så stor arbejdsstyrke også gennemføre som en besparelse.

I Berlingske Tidende for i dag har direktør Steen Danø belyst vores aflønningssystem. Hvis man blot fulgte den private sektor på dette område, fik man en besparelse af størrelsesordenen 300-400 mill. kr. om året. Der er altså masser af områder, som man ikke engang kan sætte et kraftigt stempel på og sige et ideologisk politik fremført af fremskridtspartiet. Nej, det er sunde og fornuftige løsninger, der giver enorme besparelser på de offentlige budgetter.

At situationen er alvorlig, burde enhver kunne forstå, når man betænker, at vi i 1983 har den største statslige udlandsgæld, vi har haft i nyere tid. Vi har den største indenlandske statsgæld, vi har haft i nyere tid. Og vi har det største antal arbejdsløse. Hvor kommer så de arbejdsløse fra? De kommer såmænd fra den private sektor; det er selvfølgelig en følge af den politik, socialdemokratiet har været medbestemmende for i de sidste ti år.

Når der så bliver spurgt, hvem regeringen skal vælge at samarbejde med: socialdemokratiet eller fremskridtspartiet, kan jeg ikke se, at valget kan være svært, i hvert fald ikke hvis man ønsker at fortsætte en økonomisk linje, hvor man vil nå de mål, man selv har sat sig, nemlig om 3-4 år at stoppe gælden til udlandet og om 6 år at stoppe med at lave mere gæld på det indenlandske budget. Så er der kun fremskridtspartiet at samarbejde med.

Det, socialdemokratiet ønsker, er klart at skyde en kile ind i det samarbejde, der har været imellem disse seks ikke-socialistiske partier. Man har prøvet på at sætte foden i klemme, og når man først var kommet godt i gang med det, skulle de nok bestemme, hvordan fremtidens politik herhjemme skal se ud. Dér kender vi igen recepten, de har nemlig kun én hele tiden, og det er øgede skatter og afgifter, og det har den uundgåelige følge, at de selvfølgelig ødelægger vores konkurrenceevne. De skaber endnu flere arbejdsløse, end det har været dem muligt før.

Vi har selvfølgelig også problemet med skattetrykket med denne regering. Når vi ser tilbage fra 1982, da regeringen trådte til, hvordan skattetrykket så ud dér, opdager vi til vores rædsel, at vi i 1983 har det største skattetryk i Danmark, vi nogen sinde har haft. Og det kan bestemt ikke være denne